

Ortega posa en joc el seu títol davant Pedrito Ruiz. — Balanç de la setmana passada. — Històries del campió Max Baer

ORTEGA

Per a demà passat anuncia Olympia-Ring una interessant reunió al Nou Món, el combat principal de la qual el disputaran Fortunat Ortega, campió d'Espanya del pes mosca, i madrileny Pedrito Ruiz, les gestes del qual pels rings francesos estan en la memòria de tots els aficionats. Aquest combat revesteix una particular importància pel fet que Ortega hi posa en joc el títol de campió.

Veritablement, Pedrito Ruiz és en els moments actuals l'únic home qualificat com a possible vencedor d'Ortega. Ambdós pugils disputaran amb anterioritat un altre combat vàlid pel títol que s'acabà amb match nul. En les circumstàncies actuals creiem perfectament capaç Pedrito Ruiz de batre el campió. No vol dir això que l'hagi de batre, perquè el resultat d'un combat no depèn mai del que faci un boxador, sino del que fan tots dos. Veurem com es presentarà Fortunat Ortega.

Com a complement del programa hi figuren tres combats a vuit represes: Blay-Ali, Fenoy II-Soria i Si Ali-Prades. Són tres combats de "coming men" que no necessiten presentació.

El balanç de la setmana ens ha donat una excel·lent reunió d'amateurs de vuitens de final de lleugers i welters. Fou una reunió de les més interessants que ha donat aquest torneig. On el vèsser, com les anteriors, la sala de l'Iris, i els entusiastes espectadors tingueren manta oportunitat d'emocionar-se amb els diversos combats que s'acabaren abans del límit convingut.

Al Gran Price hi hagué divendres una excel·lent reunió que donà ocasió a Martínez Cortés d'apuntar-se un nou triomf. Aquest Martínez Cortés serà qüestionat de no perdre'l de vista.

Finalment ens referirem a la nova victòria d'Arias, abans del límit, davant Casorro, victòria doblement meritòria per la classe del batut i per la forma com fou aconseguida. Arias demostrà, dimecres, que en aquesta seva "tornada" pot fer molta feina. Veurem on es deturarà. Aquest combat era el "clou" de la vetllada de dimecres al Nou Món, vetllada que per cert resultà molt bona. Si fins Santandreu va estar força bé...

Fora d'aquí remarcarem tot això que s'explica d'un enigmàtic accident que diuen que ha sofert Max Baer, degut a què es va disparar (o se li va disparar) una pistola detonadora. En principi deien que la ferida que sofria el campió era molt greu. Després han dit que no n'hi ha per tant. Suposem que a fi de comptes encara serà menys.

Per cert que diuen que el combat del campió amb Max Schmeling se celebrarà a Londres a mitjans d'agost, i que Max Baer cobrarà trenta mil dòlars. Esperem que també afluïxaran una mica quan sigui l'hora de pagar-lo.

QUENSBERRY

Els esports

NATACIO

II Concurs del nedador complet de la F. A. E. E. T.

Amb molt bones actuacions, ahir a la piscina de la Universitat Industrial va celebrar-se aquest concurs que ha permès de valorar el valor intrínsec de cada nedador en la seva categoria en els tres estils que s'usen en natació. Cal esmentar particularment els vencedors, tots els d'una regularitat magnífica que els ha permès de superar l'avantatge dels altres en les proves que els eren adverses. Com a actuacions alludades en cada prova són notables la de Subirats en dors, Blancs en braça i Salvo en dors i lliure; Paricio, Juste, Esteve i O'ryes han evidenciat unes bones disposicions per als tres estils.

RES ULTATS

25 m. dors infantil. — Yuste, 21 s. 5-10; Requensans, 24 s. 4-10; Mengual, 27 s. 2-10; Espinal, 28 s.; Albà, 29 s. 8-10; López, 56 s. 6-10.
25 m. braça infantil. — Yuste, 22 s. 6-10; Espinal, 26 s. 1-10; Requensans, 25 s. 4-10; Mengual, 28 s. 4-10; López, 32 s.; Albà, 36 s. 5-10; Moles, 53 s. 3-10.

25 m. lliure, infantil. — Yuste, 17 s. 1-10; Mengual, 20 s. 3-10; Requensans, 20 s. 4-10; Moles, 21 s. 1-10; Albà, 21 s. 3-10; López, 25 s. 1-10; Espinal, 29 s.

Classificació infantil. — Yuste, 1 m. 1 s. 2-10; Requensans, 1 m. 11 s. 4-10; Mengual, 1 m. 15 s. 9-10; Espinal, 1 m. 23 s. 4-10; Albà, 1 m. 27 s. 4-10; López, 1 m. 53 s. 7-10.

25 m. dors debutants. — Felip, 22 s. 2-10; Paricio, 23 s. 4-10; Casals, 25 s. 2-10; Prades, Domingo, Agustina, Fisse i Porcar, Pérez, Parraga.

25 m. braça debutants. — Paricio, 20 s. Pérez, 23 s. 1-10; Fisse i, 24 s. 1-10; Prades, Felip, Parraga, Porcar, Pérez, Domingo, Casals, Agustina.

25 m. lliure debutants. — Casals, 17 s. 2-10; Parraga, 18 s. 9-10; Pérez I, 19 s.; Prades, Felip, Fisse i, Paricio, Pérez II, Porcar, Agustina, Domingo.

Classificació debutants. — Paricio, 1 m. 3 s. 5-10; Felip, 1 m. 6 s. 9-10; Prades i Casals, 1 m. 13 s. 2-10; Fisse i, 1 m. 15 s. 9-10; Porcar, 1 m. 19 s. 3-10; Domingo, 1 m. 23 s. 5-10; Parraga, 1 m. 21 s. 3-10; Pérez, 1 m. 24 s. 4-10; Agustina, 1 m. 29 s. 8-10.

50 m. dors, segona categoria. — Menero, 41 s. 5-10; Esteve, 45 s. 7-10; Sala, 46 s. 9-10; Sabater, Marqués I, Olivés, Taltavull, Sanagustín, Marqués II, Ruiz, Carmona.

50 m. braça, segona categoria. —

Sabater, 41 s. 4-10; Esteve, 42 s. 7-10; Taltavull, 45 s. 3-10; Olivés, Marqués I, Marqués II, Sala, Ruiz, Sanagustín, Carmona, Menero.
50 m. lliure, segona categoria. — Olivés, 35 s. 2-10; Carmona, 38 s.; Marqués I i Menero, 38 s. 2-10; Taltavull, Esteve, Marqués II, Sala, Ruiz, Sanagustín, Sabater.

Classificació segona categoria. — Esteve, 2 m. 7 s. 2-10; Olivés, 2 m. 10 s. 6-10; Sabater, 2 m. 11 s. 2-10; Marqués I, 2 m. 15 s. 2-10; Taltavull, 2 m. 15 s. 9-10; Menero, 2 m. 17 s. 1-10; Sala, 2 m. 20 s. 6-10; Marqués, 2 m. 23 s.; Sanagustín, 2 m. 26 s. 9-10; Carmona, 2 m. 28 s. 4-10; Ruiz, 2 m. 29 s. 8-10.

50 m. dors primera categoria. — Subirats, 40 s. 3-10; Salvo, 40 s. 9-10; Bosch, 42 s.; Blancs, 43 s.; Albardever, 43 s. 8-10.

50 m. braça primera categoria. — Blancs, 40 s. 2-10; Salvo, 42 s. 8-10; Bosch, 44 s. 3-10; Subirats, 46 s. 3-10; Albardever, 47 s. 6-10.

50 m. lliure, primera categoria. — Salvo, 32 s. 2-10; Subirats, 32 s. 8-10; Albardever, 35 s. 8-10; Bosch, 36 s.; Blancs, 37 s. 8-10.

Classificació segona categoria. — Salvo, 1 m. 55 s. 9-10; Subirats, 1 m. 59 s. 4-10; Blancs, 2 m. 1 s.; Bosch, 2 m. 2 s.; Albardever, 2 m. 7 s. 2-10.

El Concurs Social del Barceloneta Amateur Club Cinquena jornada

Ahir al matí a la piscina municipal de Montjuïc tingué lloc la cinquena jornada del concurs social preparatori del Barceloneta Amateur Club.

Les proves celebrades foren altament disputades. Sobresortiren els 100 metres estil lliure, en els quals Olmos, malgrat l'handicap donat als altres nedadors, sabé imposar-se i sortir-ne vencedor amb una marca excel·lent.

En la prova de braça fou el guanyador Izard.

Els resultats obtinguts foren els següents:

50 metres braça de pit (handicap):

FRANCESCO ABRIL

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

DE GIBERNAU

1. Izard, 43 s.; Olmos, Salines, Acosta II, Muñoz, Granada. Fins a 22 classificats.

La puntuació general, després d'aquesta jornada, és la següent: Olmos, 49 punts; Guàrdia, 50 1-2; Boquerés, 57; Pliguerà, 75 1-2; Devesa II, 80 1-2; Devesa I, 89 1-2. Fins a 32 classificats.

UN ARTISTA DE LA "CESTA" QUE DESAPAREIX

Irigoyen I ha mort!

De Mèxic, on actualment exercia la seva professió, ens arriba la trista nova de la mort, sobrevinguda sobtadament, en plena "cancha", vestit de pilotari, d'el més gran dels tres germans Irigoyen, cognom que entre els aficionats a la pilota basca, en la especialitat de la "cesta", gaudeix d'una merescudíssima popularitat, puix que el mateix Joaquim — suara traspasat — que Ricard i Ferran han arribat en l'exercici de la professió a cims reservats només als elegits.

Irigoyen I, sobre tot, ha estat un mestre de la "cesta", amb la qual féu veritables meravelles.

Descansi en pau el qui fou notabilíssim jugador — que, si bé de pares bascos, havia nascut a Barcelona — i rebri els seus familiars la seguretat del nostre més sincer condol.

BASKET-BALL

El Campionat de Catalunya El quart grup divisionari dona la sorpresa de la jornada en batre el Laietà per un copios tateig. El Patrie vencedor de l'Espanyol

RESULTATS

Espanyol, 13; Patrie, 18. Laietà, 20; Intendencia, 43. U. C. de Joves, 20; Barcelona, 29. Iluro, 28; Juniors, 13.

Segons equips Espanyol, 2; Patrie, 0. Laietà, 22; Intendencia, 18. U. C. Joves, 8; Barcelona, 44. Iluro, 27; Juniors, 21.

Tercera categoria Ateneu, 35; Comtal, 11. Rubi, 18; Garcia, 14. Olímpic, 24; Martinec, Campionat d'infantils

Patrie, 4; Atlètic, 21. Hospitalet, 26; Renaixement, 8. Mollet, 46; U. C. Joves, 8.

ENTRADA GENERAL: 2 PTES.

ciclisme

El I Gran Premi Barcelona a Montjuïc

L'Agrupació Ciclista Montjuïc ha aconseguit finalment la signatura de Gustave Deloor, actual líder de la Volta a Espanya, per a participar en el primer Gran Premi Barcelona anunciat per a diumenge vinent sobre el Parc de Montjuïc.

Fixa l'atenció dels nostres aficionats en la pugna que sostenen el jove belga i Canyardo, resulta innecessari insistir sobre la importància que presta al primer Gran Premi Barcelona, la presència de Gustau Deloor.

El total d'inscrits és el següent: 1. Vicenç Trueba, de Torrelavega. 2. Manuel Trueba, de Torrelavega. 3. Fermí Trueba, de Torrelavega. 4. Ricard Ferrando, de Barcelona. 5. Marià Canyardo, de Barcelona. 6. Marià Gascon, de Mallorca. 7. Vicenç Cebrià, de Barcelona. 8. Josep Campama, de Barcelona. 9. Joan Salarich, de Sabadell. 10. Joaquim Tudela, de L'Hospitalet. 11. Luigi Barral, italià. 12. Antoine Digne, belga. 13. Gustau Deloor, belga. 14. Alphonse Deloor, belga.

L'Agrupació Ciclista Montjuïc, recollint el sentit de molts dels seus socis, es preocupa d'organitzar una gran rebuda als corredors catalans que continuen disputant la Volta a Espanya i tots els quals Fan estat

invitats a participar en el I Gran Premi Barcelona: Canyardo, Figueres, Bachero, Jimeno i Antoni Andrés Sancho.

La idea, a penes apuntada, ha estat aconseguida amb gran entusiasme per gran nombre d'aficionats desitjosos de tributar als cinc catalans l'homenatge que llur brillant actuació mereix. Sis catalans sortiren de Madrid i cinc continuen, i en el de tenir l'únic nacional que s'ha mostrat a igual o major alçada que els millors estrangers: Canyardo.

El Club Ciclista Sant Martí camí de la normalitat

Complint els estatuts d'aquesta entitat va celebrar-se l'Assemblea general ordinària i s'aprovà tot seguit l'acta anterior.

Com a tema preferent de l'Assemblea va ésser la designació de la nova Junta i els individus que l'havien de compondre. Foren proclamats, per unanimitat, els senyors següents:

President, Jaume Plana Riera; vice-president, Jaume Vich; secretari, Ramon Perramon; vice-secretari, Gaspar Torrente; comptador, Ramon Espada; tresorer, Josep Martí; vocals: Artur Gironès, Miquel Alborch, Josep Plana, Isidre Puigdomènech, Enric Forcadell, Joan Serra, Pere López, Joan Noguera i Agustí Ushch.

OBITUARI

FRANCESCO ABRIL DE GIBERNAU

Dissabte a la tarda tingué lloc l'enterrament de la senyora Francesca Abril de Gibernau, mare del nostre estimat company, encarregat de la rubrica "Natació", Llorenç Gibernau.

La trista cerimònia palesà el sentiment que la mort de la senyora Francesca Abril ha causat a tothom qui tingué la sort de conèixer-la. I queda també palesat l'afecte que inspira la família Gibernau a les seves amistats i relacions.

No cal dir que LA RAMBLA s'adhereix de tot cor al dolor del nostre estimat amic Llorenç Gibernau, i vol fer extensiu el seu condol sinceríssim a tots els altres familiars de la difunta senyora.

UN NOU JUGADOR AL BARCELONA

Ha estat presentada a la Federació Catalana la fitxa d'Enric Fernández, del «Nacional», de Montevideo

Pel Barcelona ha estat presentada a la F. C. de F. A. la fitxa d'Enric Fernández, interior esportista del Club Nacional, de Montevideo, el qual arribarà dintre de pocs dies ací per a incorporar-se a l'equip blau-grana.

D'aquest jugador — que només compta 22 anys — se'n tenen les millors referències, havent assegurat qui l'ha portat al Barcelona amb la conformitat del Nacional i de la Federació de l'Uruguai, que es tracta d'un jugador digne de figurar al costat d'aquells que, com Urdinaran, Scarone, Petrone, Cea i Romano, formaven la meravellosa davantera de l'equip uruguaià guanyador de l'Olimpiada de París l'any 1924.

JOAN FLOTATS

PRESENTA ELS MODELS 1935

PER A CAMIONS I OMNIBUS

G. M. C.

BLITZ

BEDFORD

Tamarit, 95 i 97 / Telèfons 31506 i 32986 / Barcelona

L'esdeveniment d'ahir a Montjuic

Una magnífica lliçó de futbol a càrrec dels professionals anglesos del "Sunderland"

Sense emprar-se a fons, els «pross» britànics aconseguiren batre la selecció catalana per set gols a un. Una exhibició meravellosa — Esco a marcà un gol superb i Nogués evità que la desteta fos més aplanadora

Divagació entorn del públic i de l'Estadi

El públic esportiu català no respongué com era de creure a l'estorç realitzat per la Federació Catalana de Futbol en contractar la vinguda del famós Sunderland...

Sis anys d'abstinència

Feia sis anys que no havíem vist a la nostra ciutat cap equip professional anglès. El darrer a visitar-nos fou el Bolton Wanderers...

En aquella ocasió els mestres anglesos foren batuts pels seleccionats catalans. Magníficament batuts pels darrers exponents de categoria internacional que ens quedaven.

Al cap de sis anys els mestres anglesos han fet la pau. I ens han demostrat plenament que si aleshores fou possible a la selecció catalana de batre un famós equip anglès...

I això per què? Diversos factors poden haver influït, però al nostre entendre, el més important és el de juny de futbol professional anglès en què hem viscut durant aquests darrers sis anys...

Hi ha també aquell espectador que troba massa gran l'Estadi i un cop a la seva localitat es veu trobar massa lluny dels jugadors. Es veu trobar que això passa, però passa a tots els Estadis del món...

Hi ha, per últim, aquells altres espectadors que s'han arribat a creure que són aficionats al futbol i en realitat són, simplement, i únicament, fanàtics d'un club...

Nosaltres — una vegada més — hem de dir que ens dol aquest allunyament que una gran part del públic sent en relació a l'Estadi de Montjuic...

La tasca del seleccionador. En poques vegades la missió de confeccionar un equip representatiu de Catalunya haurà estat més ingrata. Hem de reconèixer les dificultats amb què es topava per a fer un equip amb probabilitats d'èxit...

Per aquesta raó no creiem just d'atribuir al seleccionador o seleccionadors la culpa de la derrota sofrida ahir per l'equip de Catalunya.

clar que, posats a fer objeccions, podríem fer-ne en la inclusió de Gual com a davant-centre, cosa que d'abans del partit consideràvem un error i que la realitat s'encarregà de confirmar. Però, això a part, hem de reconèixer que la desteta era inevitable i que contra la realitat no hi ha res a fer.

En la situació actual del futbol català, a l'irrevés del que podria semblar, presentar una selecció davant l'home que té les possibilitats de la selecció catalana, una selecció a base dels diversos equips catalans més destacats és menys preferible a l'arreglament d'un equip que en aquests moments hauria d'haver estat el del Barcelona. Els seleccionats catalans, sense cap entrenament previ, mancats de tota cohesió, lluitaven no solament contra la superioritat innegable de l'adversari sinó amb el desavantatge de l'acoblament sobtat. L'absència forçada de Zubalo i Ventolrà — dos dels pocs elements indiscutibles que avui tenim — pesa innegablement en la importància potencial del nostre equip...

La formidable exhibició del "Sunderland"

Del partit d'ahir hi ha menys importància que la seva ressenya. Estaria bé, però, en realitat, més que un partit, una lluita, fou una exhibició formidable de l'equip anglès, que, tot i el magnífic resultat aconseguit, causà la impressió de no haver-se llançat a fons. Acabada la primera part amb 3-1, aconseguiren marcar quatre gols més a la segona part.

El Sunderland va jugar com va voler. Marcà set gols — tot i que Nogués estigué molt bé — com hauria pogut marcar-ne catorze. Evidentment, l'extrem esquerre Connor, internacional, causà una impressió enorme, però els altres deu components de l'equip no la causaren menys. Per a nosaltres, acostumats a veure "l'estrella" a cada equip, el Sunderland d'ahir d'esser qualificat d'onze d'èstrelles. És veritat que Connor va fer jugades inverses, blancs, que desconcertaren l'adversari i admiraren el públic, però és que el seu company d'ala, Gallacher, també internacional i xutador formidable, no es feu admirar igualment. ¿I els defenses Murray i Shaw? ¿I el mig-centre i capità Hastings? ¿I l'extrem dret Thomson? ¿I el davant-centre Gurney?

Es simplement, un equip de mestres. És, simplement, un equip professional anglès. El seu domini absolut de la pilota, la seva rapidesa a concebre i executar les jugades, la seva col·locació impecable, la seva serenitat inalterable, la seva correcció, foren per al públic que acudí a l'Estadi i per als jugadors catalans que formaven la selecció quelcom d'extraordinari. Llevat dels deu quinze minuts primers de la segona part, durant els quals l'equip català suplí la manca de tècnica amb el coratge, podem ben dir que el Sunderland jugà amb la selecció de Catalunya com un gat amb un ratolí...

Per aquesta raó no creiem just d'atribuir al seleccionador o seleccionadors la culpa de la derrota sofrida ahir per l'equip de Catalunya. És simplement la conseqüència lògica del descens del nostre futbol. Es

pecs. Per exemple, Escolà — autor de l'únic gol català, un gol simplement formidable, digne dels anglesos, Raich, molt treballador, extraordinàriament treballador, Betancourt, el badaloní que substituï Prat a la segona part; Rosalench, etc. Però els encerts foren tan allats que no aconseguiren fer variar la tònica del partit.

Durant la primera part — tota la primera part, malgrat que els catalans foren els primers de marcar — l'equip blanc no existí damunt el terreny. Llevat del moment en què es produí l'esmentada jugada d'Escolà. A la segona, semblà que el nostre equip oferiria més resistència. Adhuc arribà a estar en perill, en aquestes ocasions, la porta anglesa. Però no passà d'un estorç perdut. Aquelles ocasions foren malaguanyades per Gual, entretingut a rematar de cap jugades que demanaven el xut, i els anglesos, flemàtics, cohesionats, tornaren a imposar-se d'una manera neta.

L'equip català el formaven: Nogués, Raif, Blanc, Guzman, Rosalench, Franco, Prat (substituït a la segona part per Betancourt), Raich, Gual, Escolà i Cabanes. L'arbitratge del senyor Arribes, fàcilíssim. Amb equips com el Sunderland i partits de la tònica del d'ahir dona gust fer d'àrbitre. Això no vol dir pas que fos perfecte. En alguna ocasió ens va semblar que el nostre equip li feia una certa angúnia...

Però els anglesos són, esportivament parlant, bona gent. Quedem, doncs, que allò que veíem ahir a l'Estadi de Montjuic no fou un partit. Fou una exhibició formidable dels "pross" britànics que ostentaven la representació del "Sunderland". Una exhibició i una lliçó que caldria aprofitar en els múltiples i diversos aspectes que hem comentat abans.

L. AYMAMI I BAUDINA

De la tribuna estant...

A l'Estadi de Montjuic no hi ha hagut ni de bon tros la quantitat de públic que hom esperava... i desitjava, tenint en compte la finalitat — ajut econòmic a la Mutual Esportiva de Catalunya — que amb l'organització d'aquest partit se cercava.

Aquest fet — dolorós — ens porta novament al conveniment que actua no hi ha gaires aficionats al futbol, o almenys multituds capaces de reaccionar en el sentit d'anar a veure jugar a futbol pel plaer de veure'l jugar, acostumades com estan — at! — a anar sempre als camps a veure si guanyen "els seus", no a veure com juguen els seus i els "altres".

El nostre aficionat (?) se queixen creient que al futbol no hi ha més emoció que la que pot derivar-se del triomf d'uns colors determinats, i han gosat desprestigiar l'emoció purament estètica que seria desvetllar-lo el futbol practicat per onze mestres...

Admetent que els cecs hi veiesin, fins els cecs haurien vist ahir a la tarda que l'equip català es produïa en tot moment amb una lentitud desesperant.

Els nostres jugadors són essencialment lents. I pateixen — i fan patir — la pitjor de les "lletúries": la lentitud cerebral. A primera vista, sembla que siguin lents en l'execució de la jugada. I no. Ho són també en la concepció. I és aquesta la que repta aquells que gairebé mai un jugador d'ací no sap si el company que té al davant, al costat o al darrere li "entendrà" la passada que ell, ja en possessió de la pilota, "rumia" que podria fer-hi...

L'equip català. Un home, només, pogué salvar-se d'una manera evident de la catàstrofe. I fou, precisament, el que, a jutjar per les aparences, podria semblar el més responsable de la desteta. Ens referim a Nogués, el porter, que si encara set gols, cap dels set set li podien ésser carregats en compte. En el curs del partit efectuat tres o quatre parades — deixant de banda altres intervencions meritoris — simplement formidables. Nogués — per dir-ho així — fou l'únic jugador que, davant els mestres anglesos, ens recordà aquells jugadors catalans de deu anys enrera. A estones, destacaren individualment, alguns altres, però foren encerts llam-

bala en desenvolupació i el mateix si els venia per la banda dreta que per l'esquerra.

Com els nostres, si fa o no fa...

Hauria succeït igual si els anglesos haguessin topat amb un equip d'onze jugadors, no amb deu xixos. — Nogués no amba — que n'avenen vestits, de jugadors de "bol"?

Nosaltres creiem que sí. Perquè el joc emprat pel Sunderland és veia que responia per complet al que és norma de l'equip. Ni sort, ni imprudència, ni inspiració, ni una tarda afortunada de l'home jugador. Simplement, joc d'equip. I encara, no un equip que s'empra amb això que actua en diem voluntat, entusiasme, delit, etc., i que "la vegada no és l'otra" com a manera com si l'evolució altra de dissimular la manca de joc...

Potser si que topant amb un dels "pross" que les proporcions estereotipades de la selecció haurien restat quelcom atenuades. Però la "experiència de classe que avui per avui encara hi ha entre el futbol d'ells i el nostre, hauria estat cada igualment de relleu.

Enhorruna ve debò els que han vist jugar partits als professionals anglesos, en la seva pròpia "salsa".

Actua ja uns quants anys jugant al camp de les Corts un partit que tingué una mitja hora de prórroga inoblidable, el "Noits County" i el "Dundee" escocès, aquest.

I pel que llavors va veure's i el que s'ha vist sempre: que ha vingut algun d'aquests equips, hom suposa el que han d'esser "els partits entre ells".

I pregunta: no hi ha qui s'atreveixi a portar dos equips d'aquests a "ballar-se" a Montjuic? Potser seria la manera de "arranar" a omplir-se l'Estadi... i que els nostres jugadors aprenguessin com "de marcar" un jugador "bo", que ahir ja es va veure que no en saben gaire, o gens, per ésser més exactes...

Què es va passar l'hora i mitja sense tocar pilota. Aquest xicot té una idea molt bona i essencialment limitada del joc de davant-centre. És dels que creu que pot tenir eficàcia fer de "papus". I entra a la defensiva i empaïta el porter amb aquella braç característica dels que creuen en la "fúria". Això, com a recurs, no està malament. Com a norma, és pobre i de mal gust.

Especialment si a continuació de tota aquesta empenta no s'encerta amb la porta contrària en moments que ni pintats per a batre-la. Per més que Gual — que és un bon cultivador de la "pose" —, en un moment d'aquests que ni pintats per a xutar, va tenir la pensada, certament, de posar-se a la bala, tenint aquesta cosa de dos pams de terra, acreditant-se, per consegüent, de jugador que cerca, més que no pas l'eficàcia de la jugada, la seva aparatositat.

Hem posat de manifest la lentitud certament desesperant amb què en tot moment s'emparren els jugadors catalans.

Doncs bé: amb tanta o més lentitud que els nostres jugadors, s'empra l'home que a l'Estadi té cura de fer jun a el marcadors. Gairebé tots els gols els registra amb "ran retard", a l'extrem que va anar de 7 s que n'hagués d'apuntar dos de ràg...

Això té, però, una explicació. L'home del marcador de l'Estadi sap, per experiència, que quan es

marca "un gol el públic crida: Goooooo!, i estalla en grans aplaudiments. I ahir això no succeït atxi. No es cridava g oool! i s'apl...

Aquest "Pepito" Talment com si hagués "olorat" la desteta que se esperava a la nostra selecció davant del

Sunderland, el seleccionat català se'n anà a Colònia a veure el partit Alemanya-Espanya, perquè allà devia dir-se, si perdrà, almenys no...

Val a dir, però, que essent com és un bon aficionat, ací tampoc no hauria patit, ans al "vari". Veient jugar Sunderland, el més que hauria tingut ocasió de pensar, i acàs és que l'última no ésser selecció "onador ang" perquè allà no tindria els maldecaps que actua per un equi...

Rugby Torneig Copa Catalunya

En l'encontre decisiu per a l'adjudicació del Trofeu, el Barcelona obé una brillant victòria damunt el Cornellà per 17 a 6

Decididament el F. C. Barcelona torna a trobar-se en forma. L'equip que ha obtingut el títol de campió més voltes seguides, ha passat darrerament unes quantes temporades força grises, en alguna de les quals tan sols el segon lloc del campionat ha pogut obtenir. Aquesta crisi de forma, produïda quasi exclusivament per la manca de terreny de joc apropiat (la davallada comença en desaparèixer el Sol de Baix) sembla que finalment ha estat superada, coincidint precisament amb l'adquisició dels nous terrenys d'entrenament de la Diagonal. És un fet ben significatiu i que cal que els equips que encara no tenen camp ho tinguin en compte.

Aquesta recuperació del Barcelona es posà ja de manifest en els dos encontres jugats, a títol d'amistosos, amb el Cornellà, un en el terreny d'aquests i l'altre en el camp de les Corts, ambdós guanyats pel quinze blau-grana. Encara hi havia qui posava en dubte aquest renouement dels ex-campions quan vingué l'encontre de la prova definitiva, el qual els posà front a front amb la U. E. Santbotana, que feia poc havia obtingut brillantment el títol màxim de campió de Catalunya. Aquest matx, disputat el diumenge anterior als terrenys de la Diagonal, acabà amb el resultat de 6 a 3 favorable al Barcelona després d'un domini intens d'aquest equip sobre els santbotanians, que no pogueren fer altra cosa que defensar-se durant tot l'encontre.

Quedava únicament per passar el darrer escull, el R. C. Cornellà, que era de preveure que faria tots els possibles per a treure l'espina dels dos partits perduts, ensems que demostrar que per alguna cosa s'havia classificat davant del Barcelona en el final campionat.

Es presentà l'ocasió de disputar aquest encontre a l'Estadi, en un ambient de total neutralitat, i fou aprofitada per decidir a qui corresponia la superioritat. La victòria del F. C. Barcelona fou prou decisiva perquè ens haguessim d'estendre en més consideracions. Ahir, però, si el F. C. Barcelona i al R. C. Cornellà els interessava l'score, als ruggers en general els interessava encara més la qualitat de joc que poguessin emprar els dos quinzos, ja que disputant-se el matx davant d'espectadors poc conectors del rugby, era molt important la impressió que aquestes dues seleccions treure del partit. Examinant l'encontre sota aquest punt de vista, cal dir que si bé no fou una gran cosa la classe del joc emprat, tampoc no podem ésser-ne descontentos del tot. Al cap i a la fi, hora ha de tenir en compte que no es tractava d'un matx d'exhibició, sinó d'un partit decisiu d'un torneig...

La primera part fou potser quelcom embolicada degut al joc tant emprat per ambdós equips, que a penes es decidiren a obrir en cap ocasió. Gràcies a aquest joc tancat, que és el fort del Cornellà, el domini fou força repartit, amb lleuger avantatge pel Barcelona. En diverses ocasions el Cornellà està a punt d'obtenir la marca, aconseguint-ho, finalment Cabezas, als trenta minuts de joc no essent transformat l'as-

saig. Quan ja semblava que aquest seria el resultat de la primera part, una sortida de mèlée posà la pilota en mans de Blasco, el qual, fent tant admirablement els seus adversaris, placà la pilota quasi enmig de pals. Tarramera transformà, descaçant el marcador a 5 a 3 favorable al Barcelona quan encara mancava un minut per arribar al descans.

En reprendre's el joc, novament el Barcelona sorprené el Cornellà obtenint un assaig per mitjà de Nogués al mig minut de joc. Novament marca el Barcelona, per mitjà d'Abad, als set minuts de joc. Els atacs dels tres-quarts del Barcelona se succeïen amb rapidesa, desconcertant els seus adversaris, que es tanquen en una defensa aferrissada. Aquesta segona part és molt més espectacular que la primera, degut principalment al joc obert emprat pel Barcelona, aconseguint interessar el públic prou tant com els aficionats de temps. Una nova magnífica arrencada del Barcelona dona ocasió a Violet de marcar novament, essent el mateix jugador el que obté de forma brillant el darrer assaig per al Barcelona als 30 minuts de joc.

A partir d'aquest moment el joc perd vistositat i es fa una mica monòton, degut a que la partida podia donar-se ja per decidida. El Cornellà reacciona quelcom, però sense aconseguir coordinar les jugades. I quan ja semblava que el resultat no variaria, una fallada d'un jugador blau-grana donà ocasió al Cornellà de marcar novament, sense, però, poder transformar tampoc. Seguidament el senyor Cuyàs, que ha dirigit l'encontre amb encert, donà per acabat el partit amb el resultat de 17 a 6 favorable al F. C. Barcelona.

Els equips es presentaren al terreny de joc arreglerats en la següent forma: Barcelona: Tarramera, Abad, Aguilar, Juanes, Violet, Blanco, Vilaspasa, Blanquet, Sardà, Nogués, Mirret, Gallard, Pla, Gallardo, Castells.

Cornellà: Muïquet, Lafage, Auries, Cortada, Ruiz, Mayor, Ros, Molina, Gual, Puigdevall, Badia, Cabezas, R. Ponç i Cabezas.

A remarcar de l'equip vencedor la presència de Blanquet, el qual fou el millor jugador de Catalunya. Degut al molt temps que porta allunyat de les lluites rugbístiques evidència un descens en la seva forma, de totes maneres es notà la seva presència a la davantera, essent, juntament amb Mirret — cada dia en millor forma — els jugadors més destacats d'aquesta ratlla. Vilaspasa, força encertat en el joc de mèlée, no estigué gaire oportú en les touchées. Els tres quarts, millors en la seva formació de la segona part que a la primera. Tarramera, encertat a la defensa. Aguilar actua amb encert, tant de tres quarts com d'obertura. El seu lloc, però, continua essent el de terca ratlla. Esperem que els dirigents del cercle blau-grana faran el gest esportiu de fer-nos revivre les grans jornades de rugby internacional a Les Corts. MART

DEL 13 AL 19 DE MAIG DE MAIG DE MAIG PERFUMERIA NACIONAL DEL 1935 NACIONAL 11.500 pessetes en premis al compradors de les perfumeres que ostentin aquest cartell: EXIGIU UN TIQUET PER CADA 5 Ptes. DE COMPRA Obsequis de flors

Pertumeria Paylo (PALAU DE LA PERFUMERIA) Tot Barcelona desfilava per la suerba Pèrgola de Carter de l'elayo, roietada per l'eminent e cenògraf Salvador Alarma Setmana de la Perfumeria Nacional OBSERVIS ALS COMPRADORS DE PRODUCTE NACIONAL Pelayo, 56 Telèfon 15942

Documents gràfics de la jornada esportiva d'ahir a Montjuïc

Heus ací el formidable equip del Sunderland, que tan magnífica exhibició efectuà ahir a l'Estadi de Montjuïc. Equip integrat per veritables mestres del futbol dels quals hom no sap quin particularitat admirar més. Esportius nobles, admirables, que voldriem veure més sovint pels nostres camps

NOGUES
fou la "víctima" més visible i la més injusta de la magnífica actuació dels "pross" britànics.

Magnífica figura la del jugador anglès, dominador absolut de la pilota. Mentre dos jugadors catalans s'acosten, ell, serà i segur de les seves facultats, prepara la passada, que anirà, matemàtica, als peus o al cap d'un company d'equip

Un dels gols marcats pel Sunderland. Nogues s'ha llançat magnífic i ràpid, però impotent — batut ja — a evitar el punt. La pilota és ja dintre la xarxa, mentre el davanter anglès, sense perdre la serenitat, com aquell que no ha fet res, se'n torna a seu lloc...

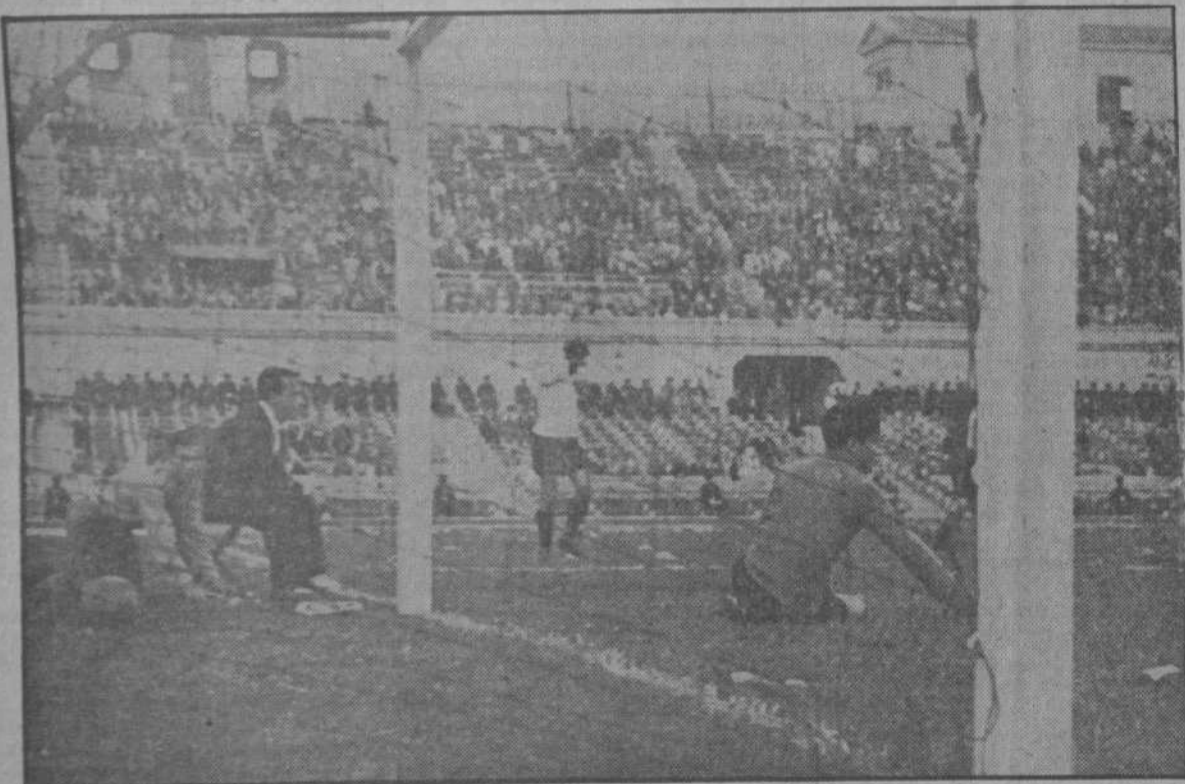
ELS HEROIS DE LA VOLTA CICLISTA A ESPANYA

G. DELOOR

Equip de rugby del F. C. Barcelona, que abans del partit Sunderland-Selecció Catalana disputà la Copa Catalunya al Cornellà, que resultà batut per 16 punts a 7

Un altre gol anglès. Dirieu que és el mateix que hem vist abans. Nogues no sap avenir-se'n. I un dels seus companys d'equip, a la seva esquerra, expressa gràficament el seu estat d'ànim posant-se les mans al cap...

M. CANARDO

La Lliga Amateur de Clubs de Futbol ja té bandera. Per subscripció entre els clubs li fou oferta ahir a l'Estadi. En l'acte solemne del lliurament pronunciaren sentides paraules els senyors Alsedà, Roca Caball i Mas i la senyoreta Perpinyà, que actuà de padrina. Un acte molt simpàtic que esperem sigui l'inici d'una nova època de prosperitat per al futbol amateur de Catalunya

Figures del I Alemanya-Espanya celebrat a Colònia

D'esquerra a dreta: Elzaguirre, Quincoces, Zabalo, Vantolrà, Lecue, Lángara i Cilaurren.

El gran partit internacional de Colònia

Espanya, en el seu primer partit contra Alemanya, triomfà per dos gols a un

La lluita fou d'un interès vivíssim i seguida amb gran emoció per vuitanta mil espectadors - Lecue, Eizaguirre, Ventoldrà, Zaba o i Quincoces destacaren notablement a l'equip espanyol - Langara marcà els dos gols

El dia del partit

El diumenge al matí aparegué amb un aspecte, en el que es reflecteix a temperatura, poc agradable per als espanyols. Molta boira, i la temperatura havia baixat en alguns graus. El fred, doncs, i la humitat de l'ambient eren dos enemics més per als vermells.

Els jugadors espanyols estigueren reclosos a l'hotel fins al moment d'acudir a l'estadi. En vista de l'actitud poc correcta i respectuosa que observaren a Lisboa, la disciplina ha pres, en arribar a Alemanya, una tonalitat dura. Ni en un sol moment se'ls ha deixat campar pels seus respectes. Obediència i submissió a les ordres del seleccionador senyor Garcia Salazar.

El seleccionador, abans d'ordenar la marxa dels jugadors al camp de joc alemany, emocional per saber la responsabilitat que davant l'afició espanyola representava aquest partit, reuni els jugadors, i amb frase emocionada els exhortà perquè pensessin bé la lluita tan transcendental pel seu resultat en el futbol espanyol que anaven a exercir. Per una vegada els dignes: "Cal posar tot el cor en la lluita. Si ens guanyem després d'haver defensat els nostres colors amb tot entusiasme, no importa; però que no hàgim de tornar a Espanya amb una derrota a la qual hàgim contribuït amb la nostra actuació poc entusiàstica.

Les paraules del senyor Amadeu foren escoltades amb respecte i atenció, i tots prometeren al seu "cap" portar-se com els corresponia.

L'aspecte del camp

L'estadi de Colònia, segurament el millor que hem presenciat en la nostra campanya internacional, presentava un aspecte que en aquesta ocasió no pecarem d'exagerats si qualifiquem d'impressionant. Camp de grans dimensions, capaç per a més de vuitanta mil espectadors, i en el ni un sol dels llocs estava buit. Altament, les seves localitats estaven ocupades per un nombre major d'espectadors del que oficialment pot acollir. Als espanyols, la presència de nombroses banderes — se'n repartiren més de dues mil — ens donava la impressió que no erem lluny de la nostra pàtria. L'estat d'ànim era, doncs, més tranquil·litador, tant per als actors com per als espectadors que representaven Espanya, en veure que no succeïa com en altres ocasions, que no passàvem de mitja dotzena els espanyols que anaven a veure el partit, i és clar, no podem ajudar, amb el nostre entusiasme, els jugadors hispans.

Personalitats i equips

A la tribuna central, nombroses autoritats alemanyes. Les més destacades, l'alcalde de Colònia i el ministre d'Instrucció Pública del Reich. Per Espanya, l'ambaixador a Berlín.

Hi ha una banda de música militar, que interpreta l'himne de Riego en sortir l'equip espanyol, que no fa a les tres menys cinc minuts, hora alemanya.

Vesteixen camisetes vermelles i pantalons blaus, i són capitanejats per Quincoces. Escolta una oració a l'entrada al terreny de joc dels jugadors espanyols. Poc després fa la seva aparició al camp l'onze alemany.

Vesteix camisetes blanques, coll vermell i pantalons negres. Les vuitanta mil persones que hi ha reunides al camp aplaudeixen frenèticament en sentir que sona l'himne alemany.

L'àrbitre, el conegut col·legiat belga M. Langenus, surt acompanyat dels jutges de línia Carcer (Espanya) i Warneke (Alemanya).

Formats els equips, donen els hurres d'honor, i el senyor Langenus sortejà els camps. Elegeix Espanya a favor d'un fluit vent.

Arrengleraments

Espanya: Eizaguirre, Zabelo, Quincoces, Cilauren, Muguerra, Lecue, Vantoldrà, Regueiro, Langara, Iraragorri i Gorostiza.

Novament s'han canviat els llocs d'interiors. S'havia anunciat Regueiro d'esquerra, però com a Lisboa, aquest lloc l'ocupa el base Iraragorri.

Alemanya: Buchloch, Janes, Busch, Gramlich, Nunsenber, Bender, Lehner, Hohman, Rasselberg, Conen i Fatà.

Es comença el joc amb perill per Espanya

A penes començat el partit, la porta d'Eizaguirre passa per la primera situació de perill. És una internada de l'extrem dret, que per a anul·lar, Quincoces es veu obligat a desviar la pilota a córner. No està exempt de perill aquest primer córner. La pilota és ben llançada, i es fa necessària la primera intervenció d'Eizaguirre, que, valentment, aclareix el perill.

Quincoces i Lecue, lesionats

Al cap de pocs minuts l'equip espanyol sofreix un accident desagratat, que, afortunadament, no té les conseqüències que de moment es suposava.

En una jugada de l'avantguarda alemanya en la qual els davanters teutons porten la pilota amb no molt bona intenció, Quincoces i Lecue, donant mostres d'un gran entusiasme i valor, acudeixen a evitar el perill, i tots dos contribueixen a anul·lar la jugada; però en la jugada, plena de valor, ambdós sofreixen una forta trompada i lleugera commoció. Han d'ésser retirats del camp. No cal indicar la impressió que de moment aquest accident produeix tant en els jugadors com en els que les localitats desitgen el triomf espanyol.

Els lesionats són substituïts per Areso i Pere Regueiro. Actuen aquests escassos moments, perquè després d'un tret del davant centre alemany, que passa per damunt del travesser, Quincoces i Lecue tornen a ocupar llocs positius.

Alemanya marca

Ara el joc és favorable als alemanys. Van onze minuts, i en aquests moments els atacs de la davantera alemanya ofereixen veritable perill. Espanya, amb entusiasme, salva totes les bales que arriben a l'àrea defensiva, però en una passada del mig esquerra que recull Conen, aquest es creua de costat, i el seu davant Eizaguirre llança un tret creuant que toca en un dels pals i bat el porter espanyol. El gol era imparabla. No en tingué la culpa Eizaguirre, ja que quan l'interior esquerra alemany rematà, els seus defenses estaven batuts. Unicament

pogué el sevillà haver-se decidit a sortir de la seva porta i anar a l'encontre de Conen.

L'entusiasme en el públic és formidable.

Eizaguirre es llueix

Animats pel punt aconseguit, els alemanys ataquen durament la porta d'Eizaguirre. El gran guardameta sevillà té ocasió de lluir-se. En un atac perillósíssim de Lehner, Zabelo falla i Eizaguirre, per evitar un nou gol, ha de llançar-se valentment als peus del jugador enemic.

Langara, que fins aquest moment no ha fet res de particular, fa aparició amb una de les seves impressions rematades. Des de lluny creua un tret magnífic que va alt. Ha estat un moment difícil per als nostres enemics. Seguidament un centre de Vantoldrà dona lloc a una nova rematada de l'asturià, que també surt fora. L'asturià no està de sort, però així i tot mostra la seva gran facilitat per a la rematada.

Zabelo, que és el més insegur dels dos defenses espanyols, concedeix un córner. Es tira, però la pilota va a fora.

Es marca el gol espanyol

Hi ha una resposta dels atacants alemanys, que Iraragorri anul·la. Al cap de poca estona Conen, el més perillós dels davanters alemanys, arrenca ràpid i des de lluny llança un xut que surt fora.

A pesar d'això el perill de la davantera roja és gran. L'àrea alemanya passa per moments difícils, i en l'anàlisi de tot està, que el punt espanyol no pot tardar a produir-se. I...

Als 28 minuts! L'empat!

Langara n'és l'autor

Lluís Regueiro mostra la seva classe en una magnífica escapada. Passa a Vantoldrà, l'extrem avançat central. La pilota és recollida per Langara, que avança un xic a l'àrea de defenses. Allí és objecte d'un clar penal, però abans que l'àrbitre l'assenyali el davant centre espanyol, estant a terra, aconsegueix posar el peu, i sense haver-se incorporat encara, xuta, i d'aquesta manera aconsegueix igualar el marcador.

La colònia espanyola mostra la seva alegria d'una manera entusiàstica, i al camp de joc els equipters s'abraonen entusiasmat.

Langara, autor del gol de la victòria

Els homes del jersel vermell es reboquen davant el terot defensiu alemany. Continuen encertant els davanters en llurs intervencions. No s'acovardenen davant la corpuència dels seus enemics i s'atansen constantment a l'àrea de perill alemanya.

Gorostiza s'apodera d'una pilota. La creua fort Vantoldrà, i aquest, d'una capcinada, l'envia a Langara, el qual, col·locat a escassos metres del porter, dispara a frec de roba un tret magnífic que és el gol de la victòria. Espanya, 2; Alemanya, 1!

Amb aquest punt s'apodera el desànim en els rengles de l'onze alemany, i amb febles atacs d'aquest equip, acaba aquest primer temps de l'emocionant i enervant partit de futbol Espanya-Alemanya.

SEGON TEMPS Jugada d'emoció davant de la porta espanyola

Quincoces concedeix un córner. Es treu aquest i en mig del gran emoció Eizaguirre salta per la pilota, però cau a terra sense apoderar-se'n. El moment és de gran perill per a la porta espanyola, però el sevillà, decidit i valent, aconsegueix fer-se amb la pilota i allunya el perill.

Després d'aquesta jugada hi ha uns moments de domini espanyol, però ara es posa menys entusiasme en les jugades. No hi ha encerts en els homes del jersel vermell. Sembla una mica esgotats; si bé ataquen, les seves avançades no tenen la consistència dels realitzats en el primer temps. Sens dubte l'emoció de la puntuació que és manté favorable a ells els minva una mica l'acció. Langara torna a intervenir com a rematador, però ara no encerta de la manera tan plausible com en la primera part.

Atenció
Ést Barcelona es beneficiada de les importants rebuixes en els freus dels mobles i lamparres salvats de l'incendi Exposició J. Pallarols
una oportunitat per a comprar un bon mobiliari de Saló Menjador, Dormitori Despatx, Rebedor etc

Moments d'angúnia a la meta espanyola

L'ala esquerra de l'atac blanc actua intonsament. Conen, director de l'atac alemany, realitza un avanç en col·laboració amb el seu extrem. Aconsegueix arribar davant la porta dels vermells, però el seu esforç queda anul·lat per manca d'encert en la rematada final. La pilota, mal impel·lida, surt fora.

Tot l'equip espanyol està a la defensiva. Volen mantenir la petita diferència que hi ha a favor seu, i Eizaguirre troba el seu terreny cobert admirablement pels seus companys. Però, a conseqüència d'aquesta tàctica la pilota a penes s'allunya de l'àrea de gol que defensa Eizaguirre. Els espanyols que presenciem el partit passem per moments de veritable angúnia fins al final de l'encontre.

Són escasses les arrencades que realitzen els atacants espanyols. És clar que el perill, que és molt, com ja hem assenyalat, es pot resoldre amb certa facilitat per la lentitud i descercat de l'avantguarda alemanya.

Dèbil resposta de l'onze roig
Amb tot i mantenir llur tasca eminentment defensiva, els espanyols aprofiten tots els moments favorables que es presenten per a portar el perill al terreny contrari.

Per llur major rapidesa aconsegueixen arribar davant Buchloch amb poc esforç. No tenen consistència ni profunditat aquestes avançades, i sempre moren a l'avançada defensiva enemiga.

Espanya amb deu jugadors
En aquests moments de joc favorable als alemanys, l'equip espanyol sofreix una baixa important: Regueiro es lesiona, i es retira a la caseta. Es poca l'estona que està absent del terreny de joc. Així, doncs, afortunadament, la seva absència no és notada.

Joc avorrit
Cada cop l'espectacle es fa més avorrit. Unicament es manté l'interès per la poca diferència que hi ha en el marcador, i que pot salvar-se sense moltes dificultats, però cap dels dos equips no realitza jugades remarcables.

Espanya a punt de marcar
Una gran part del públic que abandona el terreny s'ha de deturar, davant un avanç rapidíssim d'Espanya que porta Vantoldrà. Arriba fins a la porta enemiga, i el xut del millor davant espanyol quasi es tradueix en un nou gol per als vencedors.

Fi de l'encontre
Acaba l'encontre. El senyor Langenus assenyalà la fi d'aquest emocionant partit. La banda alemanya interpreta l'himne d'ambdues nacions, i el públic desfila correctament. Els espanyols surten satisfets, i onegen les banderetes que havien estat repartides en començar l'encontre.

Impressió del nostre enviat especial

per FERRAN S. MONREAL

La fúria espanyola

Els qui hem tingut la sort de presenciar aquest meravellós encontre, que ha constituït una de les victòries més ressonants del nostre futbol, no poguérem, per la nostra joventut, acudir a la tan famosa Olimpíada d'Anvers, en la qual els Patriocio, Belauste, etc., donaren entrada a Espanya en l'ambient internacional esportiu. Es qualificà llavors el joc dels "lleons" espanyols de "fúria espanyola"; i aquest fou el que realitzaren al magnífic estadi alemany, atenen-nos, és clar, al que d'allò ens han contat.

La tàctica alemanya, que té la seva característica principal en què el mig centre ha de jugar retardat, amb la qual cosa s'obliga a què el punt central de l'avantguarda no pugui ocupar un terreny molt proper a la porta enemiga, fracassà en absolut. Aquests homes no pogueren acudir mai a defensar ni atacar, segons la marca del joc, amb la celebritat precisa. La clàssica rapidesa, unida al gran entusiasme dels nostres jugadors, serví en tot moment per a superar de manera clara, neta, absoluta, aquesta perfecta màquina que semblava ésser l'equip alemany, però que ahir no pogué realitzar el seu treball en trobar un obstacle que inutilitzés alguna de les seves peces.

Quincoces!

En general l'onze espanyol és digne per la seva labor d'ahir dels majors elogis, però sempre dintre d'aquesta labor remarcable d'un conjunt hi ha la figura que destaca.

I una vegada més, ja que no és la primera que això succeeix, Quincoces, el considerat per acreditats tècnics com el millor defensa espanyol d'Europa, constituït ahir la columna més ferma, que sostingué el nostre equip.

Quincoces sobresortí com un colós, tot i que tant Zabelo com Eizaguirre compliren amb llur deure d'una manera admirable, però el jugador creat pel senyor Amadeu feu més del que es pot demanar a un jugador amb tanta internacional. Fou ahir, es pot afirmar sense temor a equivocació, el millor defensa d'Europa. Impossible de superar aquesta actuació, gairebé perfecta.

Pot estar satisfet el senyor Amadeu amb l'actuació d'aquest minyó que és feu en el club a què el seleccionador espanyol ha retut tots els seus esforços.

Vantoldrà, el millor davant

Ahí, com el diumenge passat a Lisboa, el barcelonista Vantoldrà fou la figura de valor més conseqüent i perillosa de l'avantguarda de l'onze espanyol. El català ha aconseguit recuperar aquell joc que li proporcionà l'entortaxat internacional, i que serví perquè en un famós encontre amb Itàlia disputat a Bolònia fos aquest home amb les seves intervencions plenes de gran perill un dels que més contribuïren a aquell triomf.

Com en ell és peculiar, no reduí la seva labor a la característica general dels qui ocupen el lloc que ell

ompli en el nostre equip. Portà la pilota en totes les ocasions que la jugada així ho requeria. Però mai la indecisió s'apoderà en ell en els moments en què el seu peu podia en desaparar amb força posar en perill la integritat de la meta alemanya.

Feta la descripció del joc personal més remarcable en el quintet d'avantur, direm ara que en general, i sobretot al primer temps, foren els cinc homes competents d'aquesta línia els que des que s'inicià el joc tingueren una labor més regular. No tingueren la iniciació plena d'indecisions, perquè passaren mitjos i defenses, sinó que encertaren en tot moment a complir amb el seu deure d'una manera que mereix els majors elogis.

No reflecteixen els dos punts la quantitat de joc i de decisió rematadora que tingueren aquests homes. La sort no els acompanyà, i en finalitzar els primers 45 minuts el marcador no assenyalava justament el que al camp havíem presenciat. Amb un xic més de sort, en començar el segon temps, que tan mals moments ens féu passar, l'haver espanyol hauria duplicat la puntuació.

Fu la labor realitzada a Lisboa es pensà, i foren molts els que ho aconsellaren, en substituir l'asturià Langara per l'actual jugador de l'Athletic madrileny Elisegui. Es deia, i no estaven faltats de raó els qui així pensaven, que calia presentar davant la fortalesa i gran constitució física dels nostres enemics un home decidit, valeros i d'empena. Sens dubte l'assenyalat reunia aquestes condicions, però hom no el trobà a faltar. L'internacional ovetenc, que aconseguí aquest lloc per la seva facilitat en la rematada, unida a aquesta magnífica condició una co-bejança i una empena que mai no havia exhibit. La seva labor baixà de to al segon temps, ja que foren en nombre inferior les ocasions en què a ell arribà la pilota, però sempre es mantingué en el mateix to. No l'impressionà el domini alemany, i així en conjunt pot qualificar-se la tasca d'excel·lent.

Lluís Regueiro, molt superior a Lisboa. Treballador i encertat, Iraragorri en el mateix pla, així com Gorostiza.

La resta de l'equip
En els primers minuts de l'encontre i davant la iniciació entusiàstica dels alemanys, la línia de mitjos i la parella de defenses es mostraren insegurs. Lecue sobretot. L'home que ha sortit sempre ple de glòria en totes les intervencions internacionals, fou en aquest quart d'hora un magnífic perforador. Però avançant el temps, havent pres ja el joc el seu encarrilament normal, tots pogueren exposar el que de qualitat contenen. I fou Lecue el qui en el segon temps constituï amb Quincoces i Vantoldrà, el trio de labor més efectiva. El sevillà donà satisfacció als que en ell havien dipositat la seva confiança, afiançant-se una vegada més en el seu lloc de millor mig esquerra d'Espanya.

Cilauren, com sempre, serà enèrgic, ràpid en l'ajut a la seva porta, i defensà constantment el seu atac.

El base Muguerra, dintre de la seva modestia, complí acceptablement. Queden per exposar les intervencions d'Eizaguirre i Zabelo. Tant el sevillà com el català, excel·lents. Ja hem assenyalat que contribuïren, amb Quincoces, a formar la gran muralla davant la nostra porta, però no podem silenciar les intervencions excel·lents d'Eizaguirre.

L'onze alemany

Ja hem parlat anteriorment de l'actuació en conjunt dels vençuts. Individualment figuraren al cap entre els elogiables, els que ja eren considerats com a homes de més classe. Conen, l'interior esquerra, és la figura de més valor. Indiscutible.

L'ex de l'equip, però bé que no posà dedicat a aquest home eren justos. Ràpid, de gran intuïció, co-neixedor a fons de la tècnica futbolística, va saber fer jugar el seu company d'ala, i amb ell formà la parella creadora de quasi tots els moments de perill.

En l'ala dreta, l'extrem, jugador rapidíssim, de fàcil dribling, va saber burlar en moltes ocasions la vigilància enemiga per a apropar-se a Eizaguirre.

L'ex de l'equip, però bé que no pogué realitzar la seva tasca acostumada, es mostrà jugador de classe. La velocitat dels espanyols li restà eficaçia.

Acceptables els defenses i deficient el porter, però bé que amb això no volem dir que tingué culpa en les jugades que produïren els gols, però tingué moments que li mancà decisió i seguretat per al bloqueig d'algunes pilotes.

MOTOCICLETES
B. S. A.
Rambla Catalunya, 109

M. Langenus, la mascota d'Espanya

Ha dirigit aquest encontre el col·legiat belga M. Langenus, i com en tots els que aquest jutge ens ha dirigit, la victòria ha estat nostra. Indubtablement, d'ésser supersticiosos, caldria pensar en la necessitat que fos M. Langenus el nostre insubstituïble àrbitre.

Va ésser, la seva tasca, un curs complet d'arbitratge. Imparcial, encertat, pagues equivocacions hem d'assenyalar-ll. Unicament, i tenint en compte el criteri de M. Langenus, completament tancat a la concessió de penaltys, podem considerar com una sort que Langara hagi pogut rematar, amb encert, la jugada punible mereixedora del penalty, perquè tenni la impressió que no l'hauria assenyalat. Però això no es pot considerar com a falta, ja que, a més, és una suposició nostra, conseqüència d'aquesta actitud en anteriors actuacions.

Un nou èxit de
ADLER
En el «Rallye International du Maroc 1935», Junior Sport de 995,4 cc.
venç tots els vehicles fins a 1.500 cc.
en recorregut extremadament difícil sobre carreteres africanes duríssimes, i conquista el trofeu
«Prix de la Ville de Casablanca»
REPRESENTANT
BALTASAR FIOU
Avda. 14 d'Abril, 413 - Te'èton 81707

Ha estat l'admiració del
Saló de l'Automòbil
el V. 8
1935
i podeu provar-lo, quan us plagui, a l'Agència Oficial
A. Casajuana
Diputació, 279 Pere IV, 109

Tot l'interès de la volta ciclista a Espanya està en la figura de Cañardo

Remarques a la Volta a Espanya

El fracàs evident d'una organització. — «Nos reiremos mucho», deia Trueba. Les 50.000 pessetes de subvenció

LA CLASSIFICACIO ACTUAL
Després de l'onzena etapa, la classificació general és la següent:
1. Gustau Delcor, 90 h. 23 m. 45 s.
2. Cañardo, 90 h. 32 m. 24 s.
3. Digneff, 90 h. 33 m. 26 s.
4. Molinar, 90 h. 38 m. 58 s.
5. Barral, 90 h. 48 m. 5 s.
6. Mañ. Bulla, 90 h. 52 m. 36 s.
7. Eltmann, 90 h. 54 m. 5 s.
8. A. Delcor, 91 h. 0 m. 43 s.
9. Baurhi, 91 h. 3 m. 5 s.
10. Fayolle, 91 h. 6 m. 14 s.
11. Valentyn, 91 h. 23 m. 2 s.
12. Amberg, 91 h. 25 m. 10 s.
13. Cardons, 91 h. 26 m. 47 s.
14. Van der Ruit, 91 h. 30 m. 43 s.
15. Jimeno, 91 h. 31 m. 41 s.
16. Adam, 91 h. 34 m. 56 s.
17. Bachero, 91 h. 43 m. 53 s.
18. Cepeda, 91 h. 54 m. 34 s.
19. Sancho, 92 h. 6 m. 29 s.
20. Manuel Ruiz Trillo, 92 h. 40 m. 36 s.
21. Molina, 92 h. 43 m.
22. Tuerco, 92 h. 52 m. 6 s.
23. Figueres, 92 h. 53 m. 33 s.
24. Montes, 93 h. 2 m. 41 s.
25. Bailón, 93 h. 38 m. 7 s.
26. Gines, 93 h. 4 m. 57 s.
27. Challenger, 94 h. 1 m. 0 s.
28. Ramon Ruiz Trillo, 94 h. 1 m. 2 segons.
29. Pou, 94 h. 17 s. 16 s.
30. Esteve, 94 h. 23 m. 11 s.
31. Mula, 93 h. 54 s.

ETAPES QUE FALTA RECORRER
Ahr, diumenge, el recorredor reposarà a Sevilla. Avul, diumars, la dotzena etapa, Sevilla-Ocières, 270 quilòmetres.

ELS ERRORES D'UNA ORGANITZACIO
Ja abans que s'iniciés la Volta a Espanya, i mentre s'anunciaven els detalls de l'organització, hom havia anat assenyalant els defectes i els perills d'un fracàs a què s'exposaven els organitzadors.

La realitat ha estat encara molt més crua, molt més violenta del que nosaltres, ni ningú, esperava ni podia suposar.

A la deprimita retirada en masses de les figures més destacades del ciclisme espanyol (llevat de dues o tres excepcions), cal ajuntar el fracàs purament esportiu que la Volta obté. Les etapes de tota aquesta darrera setmana han estat una mostra del poc interès que els corredors s'han pres per tal que, almenys, es pogués salvar l'èxit esportiu. Les arribades en bloc han constituït la norma de totes les etapes corregudes aquests dies. Sembla talment que els participants a aquesta mal encetada Volta a Espanya s'hagin donat un mot d'ordre general: Anar fent... i arribar a Madrid, sigui com sigui!

El que més ens ha deprimat és veure l'esveradora classificació que hom atorgava als ciclistes. Hi ha hagut etapes que si han sortit 33 homes, tots 33 han entrat amb el mateix temps o bé únicament amb la mínima diferència d'un o dos minuts.

Això, que a un simple aficionat qualsevol se li ha de mostrar sospitós en alt grau i gens comprensible, a nosaltres no ens ha sorprès gens. Tant és així que ja ho avisàrem fa algunes setmanes; temem el servei clandestí de les camionetes, autos, motos, etc. I aquesta és la veritat, comprovada pel testimoni d'alguns dels mateixos corredors, que encara avui continuen la Volta, els quals ens afirmaren el que nosaltres ja sospitàvem, o sigui que tota aquella rastellera de vulgars corredors que aconseguiren arribar a Barcelona, utilitzaven com a mitjà de transport, fàcil i còmode, deixar-se comblar per algun dels nombrosos autos o camionetes, o motos...

I heus ací que els fets ens vénen a mostrar l'exactitud d'aquestes afirmacions fetes en un moment de sinceritat per un testimoni de vista, i a l'aducir imitador, potser, de l'exemple dels seus companys.

A Tortosa, a València, a Múrcia, a Granada, a Sevilla s'han vist classificacions del tot irregulars, i únicament explicables per l'ajut prestat i estrany en absolut a la tasca personal de bona part dels corredors.

No cal més que comprovar els resultats tècnics que obtenien en les primeres etapes, quan estaven més reposats i encara no havien hagut de lluitar ni amb el fred, ni amb la pluja, ni amb les males carreteres, corredors com els Mula, els Ruiz Trillo, Tuerco, els quals són els representants del ciclisme madrileny, que ja abans de prendre la sortida hom havia porut llegir al diari organitzador, "Informaciones", per manifestacions fetes per Pérez, l'únic corredor madrileny retirat, que ELLS arribarien a Madrid.

I realment, sembla que la consigna de l'organització és no deixar pagar a ningú, que ningú no es retriri, cost el que costi, adhic deixant en la posició més ridícula del món el bon nom del ciclisme hispànic, que res no guanya en crèdit ni en importància per més que facin i dissimulin els autors del gran fracàs de la Volta a Espanya.

nyonia i que observen els corredors de Madrid.

I no solament es remolquen aquests citats corredors que, pobres, nomes fan el que poden i el que els deixen fer, sinó que altres corredors nacionals i estrangers s'aprofiten d'aquest nou sistema de convertir-se en segant de la ruta. A tal extrem devien arribar les coses, que alguns dels altres participants, dels que no tanen necessitat d'aquests remolcaments antisportius s'esveraren en veure el que podia ocórrer si seguien consentint aquesta estranya anomalia de veure l'home notablement més inferior arribar més frescos, més nets i més reposats que ells als finals d'etapa. Per tant, feren avinent als comissaris de cursa que "calia extremar la vigilància amb determinats corredors i les motos seguidores".

"Mentre això no repercutí en la classificació general, vingueren a dir, poden anar fent, en cas contrari ens hi ocuparem energicament."

Tot plegat ens dona la impressió que, ultra el desastre que ha presidit el muntatge dels detalls, que atenyen la Volta, els organitzadors han perdut, àdhuc, tota autoritat moral, tot control, com es demostra amb la conducta dels asos estrangers i nacionals que figuren en la Volta, els quals fan el que volen i ens ofereixen aquestes promesses, ja prehistòriques, de 25 i 26 quilòmetres l'hora, mentre el dissabte passat mateix es marcava, en la primera etapa d'una important prova francesa, a càrrec de Le Grener i altres corredors, un promedi de 36 quilòmetres l'hora, no fa gaires dies, el vell Reby ens oferia encara una major velocitat en una cursa de prop de 300 quilòmetres.

Si aquí l'organització hagués estat seriosa i digna, hauria pogut fer avinent que, davant les arribades en paquet, suprimís els premis d'etapa si això es tornava a repetir, o bé idear altres amonestacions.

Però ni això, ni res no s'ha fet, i els aficionats han hagut de constatar el desinterès evident amb què corrien els participants de la Volta, desinterès que acabava de donar el cop de gràcia a aquesta mal nascuda Volta a Espanya.

"NOS REIREMOS MUCHO", DEIA VICENÇ TRUEBA

Després que terminà la cursa Eibar-Madrid-Eibar, en la qual no actuaren gens esportivament Vicenç Trueba i Esquerre, puix que en l'última etapa no presentaren lluita i es limitaren a classificar-se... amb mitja hora de diferència del vencedor (combinació que tendia a atavirar el petit Fermi Trueba, i que va donar com a resultat la victòria del vell Cardona), Vicenç Trueba va fer manifestacions respecte a la Volta a Espanya, i elxut com és de paraules dignes, per a expressar la seva opinió, que "en la Volta a Espanya nos reiremos mucho..."

I, en efecte, Trueba ho ha endevenit: la Volta a Espanya fa riure; però ell no complava segurament

ésser, junt amb els seus germans, un dels principals actors d'aquesta farsa grotesca del ciclisme espanyol. 50.000 PESSETES DE SUBVENCIO NO EREN PROU ENCARA!

Ja és sabut que la Volta a Espanya, organitzada per "Informaciones", és la prova que obtingué una subvenció crescutíssima per part de Catalunya, subvenció que ni ells mateixos esperaven ni havien somniat mai.

Per un cantó, 30.000 pessetes de la Generalitat.

Per un altre, 20.000 pessetes de l'Ajuntament de Barcelona.

Això fa un total de 50.000 pessetes, que hom no pot deixar d'admirar si ho comparem amb les subvencions de quatre i cinc mil pessetes que obtingia la Volta a Catalunya.

Però es veu que 50.000 pessetes no eren prou pessetes, i així quan el bon aficionat acudia l'altre diumenge cap a l'Exposició de Montjuïc a rebre els corredors de la Volta a Espanya, es trobà amb què l'entrada valia UNA PESSETA.

Què fer? Tornar-se'n? Ara ja havia fet el camí, ja s'havia fet el propòsit de veure els atletes de la ruta, i encara, el qui no portava la dona hi portava el fill, l'amic, la promesa...

Per tant, la solució era fer el gest i pagar la "pela".

A canvi d'això es podien permetre el luxe de dir penaments dels qui així tracten la bona fe del públic barceloní. Els uns recordaven aquesta subvenció de què hem parlat; els altres feien constar que en les arribades a la Volta a Catalunya hom pagava dos ralets i encara et donaven els corredors quatre o cinc voltes dintre el circuit...

Trobem que els qui s'exclamaven tenien tota la raó. Mentre els aficionats de la resta d'Espanya han pogut veure com han volgut els participants a la Volta, el bon barceloní hagué de pagar més que mal per una cosa que ja havia pagat i amb escreix.

PERE ABELLA-MASDEU

ELS RESULTATS TECNICS OBTINGUTS FINS ARA PER CANYARDO

El gran corredor català Marià Canyardo, màxim exponent del ciclisme peninsular, és avui el corredor que amb més regularitat actua en la Volta. A continuació i com a curiositat, donem les classificacions obtingudes:
Primera etapa: segon.
Segona etapa: novè (ex-aequo).
Tercera etapa: quart.
Quarta etapa: quart.
Cinquena etapa: primer.
Sisena etapa: sisè.
Setena etapa: segon.
Vuitena etapa: tercer.
Novena etapa: segon.
Desena etapa: cinquè.
Onzena etapa: tercer.
Cal fer notar que llevat a la segona etapa, ha entrat amb el mateix temps del vencedor.

UN ACUDIT QUE ESTA BE

L'arribada a Múrcia es feu enmig de la pluja. La gent estava ja fastiguejada d'esperar-se, quan tot de sobte, l'estridència de les botzines dels autos seguidors anunciaren la proximitat dels participants a la Volta a Espanya.

Els seguidors sempre són, en general, els primers a arribar a lloc, i una bona dona, en veure un d'a-

quels homes amb cara de son i d'ensopiment, característica dels seguidors de proves per etapes, li va preguntar:

—Es veritat que de cinquanta que sortiren se n'han mort alguns?
L'interpellat es quedà de moment sorprès de la pregunta, però reaccionà i abocant el malhumor que portava concentrat, respongué:
—No, dona; no s'han mort. Però s'haurien de morir!

gels seus jugadors actuaren de certa manera que algunes vegades originaren accidents en els últims minuts del partit.

El Badalona ahr es presentà al camp de Les Corts inspirat, i en la primera mitja part desenvolupà un excellent joc, com potser mai no l'havíem vist. En la davantera sobresortí Betancourt, el qual moltes vegades feia el que volia amb la pilota... amb Cifuentes. Tants Serra forni una brillant actuació, i a ell deuen els costenyis la victòria, car fou l'autor de tres gols. Forgues també ressaltà i fou l'autor dels altres dos gols. La novetats que es presentava al camp de Les Corts era que en els rengles del camp de la costa debutava Cristia, el jugador que fins ara havia jugat amb l'Espanyol, i marcà amb tanta intensitat Prat, que no deixà que aquest jugador pogués desplaçar-se gens. Cristia, juntament amb Serracant i Gamacho, feren una ratlla mitja molt segura.

COPA ESPANYA

PARTITS ELIMINATORIS

Atlètic Madrid, 3; Arenas, 1
El primer partit va acabar amb el resultat de 3 a 0 a favor de l'Atlètic.
Hércules, 2; València, 1
El primer partit va acabar amb el resultat de 3 a 1 favorable al València.
Betis, 5; Eix, 0
Jugat a un sol partit.
Saragossa, 2; Irun, 0
Demà es jugarà la revenja a Saragossa.
S. Gijón, 2; Valladolid, 1
Jugat a un sol partit.
Espanyol, 2; Badalona, 5
Jugat a un sol partit.
Queden classificats el Badalona, S. Gijón, Ath. Madrid, València, Betis i el guanyador del partit Saragossa-Irun, que es jugarà demà al Torrero.

PRIMEI A VOLTA A ESPANYA

Bicicleta "B. H." - Super "B. H."

LA MARCA NACIONAL QUE OSTENTA
EL CAMPIONAT D'ESpanyA
TRIOMFA NOVAMENT EN L'ETAPA
GR NADA-SEVILLA
OCUPANT EL LLOC
1.er
de la classificació general

A LES CORTS

El Badalona, en forma brillant, elimina l'Espanyol en un partit d'emoció

El dissabte a la tarda, al camp de Les Corts, es jugà el partit corresponent a la Copa d'Espanya, entre l'Espanyol i el Badalona, partit a una sola eliminatòria que ambdós clubs convingueren, i per tal motiu la partida fou jugada en terreny neutral. Després de la brillant victòria del Badalona davant el Girona, i de la mínima victòria de l'Espanyol davant el Granollers, la lluita entre els costenyis i espanyolistes es presentava molt interessant, i prova d'això fou com el camp del Barçelona s'emplenà, i la lluita que es portà des del començament del partit fou a un tren ràpid, i el joc no decaigué en cap moment, donant lloc a què els espectadors que assistiren a presenciar aquest partit, gaudissin d'un partit d'excellent joc en el primer temps i d'emoció en el segon, que en conjunt resultà una lluita de veritable força que apassionà els espectadors.

L'Espanyol no podia fer-nos creure en la seva exhibició de joc que va fer dissabte, car si va fracassar la línia mitjana, també fracassà la davantera, que durant tot el partit no féu res de bo. Naturalment que hi mancava en Bosch, però el seu suplent Domènec l'havíem vist en altres ocasions molt millor que el dissabte. Els mitjos, doncs, estigueren desencertats; Edelmiro I, amb la intenció d'ajudar Soler, deixà l'extrem del Badalona lliure, i per aquest cantó fou per on vingueren els gols. Cifuentes no pogué amb en Betancourt, i per això la deficient actuació dels mitjos, desencertats per la rapidesa de la davantera del Badalona, poden donar la culpa de la derrota de l'onze espanyolista. La defensa practicada en excés el joc dur, i en altres ocasions fallaren pilotes que ocasionaren seriosos perills a la seva porteria. En general, fou una mala actuació de l'onze de l'Espanyol, amb l'agreujant que algun

dir, si l'un entrà de mala forma, l'altre idem idem, per tant, no hi havia per què castigar l'un i deixar l'altre amb tota tranquil·litat. I si anéssim potser a detallar més, podríem dir que la parella Herete-i-érez també es cansaren de fer entrades d'aquelles que es poden dir "de

Els partits per al diumenge vinent

El Barcelona anirà a Gijon

Després dels resultats d'ahir, la Federació Espanyola de Futbol ha fet el sorteig per designar els partits que han de jugar-se diumenge vinent; els clubs campions i sots-campions (Celta, Oviedo, Racing, Madrid, Ath. Bilbao, Osasuna, Barcelona, Sabadell i Sevilla). El resultat del sorteig és el següent:

Celta-Sabadell.
Ath. Bilbao-Betis.
Llevant-València.
S. Gijón-Barcelona.
Sevilla-Madrid.
Ath. Madrid-R. Santander.
Badalona-Osasuna.
Vencedor de Saragossa-Irun contra Oviedo.

Untatge Automàtic

UNICA CASA BEN ORGANITZADA I NETA
PREUS SENSE COMPETENCIA
SERVICE STATION, S. A.
Aragó, 270-272 (tocant a Passeig de Gràcia)

La Facultat de Medicina de Madrid conquista el Campeonato Universitari d'Espanya de rugby en vencer la de Barcelona

Madrid, 13. — Al terreny del Parol es veié ahr al matí concorrengut amb motiu de disputar-se la final del Campionat d'Espanya Universitari de Rugby entre els equips de les Facultats de Medicina de Madrid i Barcelona.

Agosti, tres per Sabras i als altres sis per Marín, en dos assaigs.

Aconseguiren la victòria el madrilenys, els quals derrotaren els catalans per 22 punts a 5.

Faltava poc per acabar l'encontre quan Caidaya obtingué un assaig que transformà per Sánchez, significà els cinc punts a favor de l'equip català.

Les novelats del Saló de l'Automòbil

que més han cridat l'atenció dels visitants, són:

El Far Automàtic Artés i l'Amplificador de Sons, Artés

que la casa ARTÉS ha presentat al seu Stand.

PER A DEMOSTRACIONS, A
Josep Artés de Arcos
Còrsega, 408 i 410 — BARCELONA

M. AGUILAR

CONCESSIONARI

CHEVROLET

MODELS 1935

Buick

Avinguda 14 d'Abril, n° 399 (cantonada Rambla Catalunya)
Cotxes i Recanvis
M. AGUILAR

Corts Catalanes, núm 415
Camions i Servei
Telèfon 31478